

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ

ΟΙ ΧΕΙΡΟΤΕΡΕΣ ΠΡΟΒΛΕΨΕΙΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΚΑΙ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΠΟΥ ΤΙΣ ΕΚΑΝΑΝ

ERIC CHALINE

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Εισαγωγή.....	8
1 Προφητείες: Τα Σιβυλλικά Βιβλία	10
2 Η «πρώτη» Δευτέρα Παρουσία: οι ευαγγελιστές Μάρκος, Ματθαίος, Λουκάς και ο απόστολος Παύλος	15
3 Οι κοσμικοί κύκλοι των Μάγιας και το 2012	20
4 Ο μύθος της πρώτης χιλιετίας	25
5 Το λυκόφως των θεών: Σνόρι Στούρλουσον	29
6 Η κιβωτός των ηλιθίων: Γιοχάνες Στέφλερ.....	33
7 Η Σίβυλλα του Γιόρκσαϊρ: Ούρσουλα Σάουθιλ	37
8 Νοστράδαμος: Ο λογοκλόπος προφήτης	41
9 Επανάσταση; Ποια επανάσταση;: Γεώργιος Γ΄	48
10 Υπερπληθυσμός: Τόμας Μάλθους.....	53
11 Ο καιρός γαρ εγγύς: Τζόζεφ Σμιθ ο νεότερος.....	58
12 Θάνατος από υπερβολική ταχύτητα: Διονύσιος Λάρντνερ.....	62
13 Η πνευματική αναγέννηση του ορθολογιστή Γουίλιαμ Μίλερ	66
14 Οι επιταγές της Ιστορίας: Κάρλ Μαρξ.....	71
15 «Ποιος θα το χρησιμοποιήσει;»: Ράδερφορντ Χέις.....	76
16 Βαθιά νυχτωμένος: Χένρι Μόρτον	80
17 Πλήρως αποσυντονισμένος: Λόρδος Κέλβιν	84
18 Ο πρόεδρος του Ταμειτηρίου του Μίτσιγκαν και το άλογό του	88
19 Ο φόβος της πτήσης του στρατάρχη Φέρντιναντ Φος	93
20 Ο πλοίαρχος Έντουαρντ Σμιθ και ο αβύθιστος Τιτανικός.....	98
21 Ο Τσαρλς Τέιζ Ράσελ και η εμμονή του με τον Αρμαγεδδώνα.....	103
22 Τα σιδερένια άλογα και ο Άγγλος επιτελικός.....	107
23 Αποχαιρετισμός στα όπλα: Πρόεδρος Γούντρο Γουίλσον	111
24 Η σιωπή είναι χρυσός: Χάρι Μ. Γουόρνερ.....	116
25 Κολυμπάμε στα χρήματα: Ίρβιν Φίσερ	121
26 Ο Άλμπερτ Αϊνστάιν και η διάσπαση του ατόμου	125

27	Ο Λέων Τρότσκι και η πτώση της Σοβιετικής Ένωσης	130
28	Ο ειρηνοποιός Νέβιλ Τσάμπερλεϊν	135
29	Η χιλιετία των Ναζί: Αδόλφος Χίτλερ	140
30	Οι άγγελοι του θανάτου του Μοτοχάρου Οκαμούρα	145
31	Ατενίζοντας το μέλλον: Ντάριλ Φ. Ζανούκ	149
32	Πολύ φασαρία για το τίποτα: Περιοδικό <i>Variety</i>	154
33	Τα ατομικά όνειρα του Αλεξάντερ Λέβιτ	159
34	Η πετρελαϊκή κρίση του Μ. Κινγκ Χάμπερτ	164
35	Πάμε μια βόλτα στο φεγγάρι: Λι ντε Φόρεστ	169
36	Η αλματώδης πρόοδος του Μάο Τσετούνγκ	173
37	Ντικ Ρόου: Οι Μπιτλς δεν έχουν κανένα μέλλον	178
38	Χρουτσώφ εναντίον Κένεντι: Αμοιβαία καταστροφή	183
39	Τα ρομποτάκια του Μέρεντιθ Θρινγκ	188
40	Μάργκαρετ Θάτσερ: Η Σιδηρά Κυρία	194
41	<i>Newsweek</i> και <i>Time</i> : Οι παγετώνες ξανάρχονται	199
42	Οι άχρηστοι προσωπικοί υπολογιστές: Κένεθ Όλσεν	204
43	Ενισχυμένοι άνεμοι: Μάικλ Φις	209
44	Οι Χαλ Λίντσεϊ, Έντγκαρ Γουάισεναντ και το τέλος του κόσμου	214
45	Ο ιστορικός Φράνσις Φουκουγιάμα	221
46	Θρησκευτικές οργανώσεις αυτοκτονίας: Μάρσαλ Άπλγουαϊτ, Μπόνι Νετλς κ.λπ.	226
47	Ο ηλεκτρονικός Αρμαγεδδώνας του Γκάρι Νορθ	231
48	Πέρα από το ουράνιο τόξο: Γκόρντον Μπράουν	236
49	Η δρ Μάργκαρετ Χαν και η πανδημία γρίπης	241
50	Το τέλος του μέλλοντος	247
	Βιβλιογραφία	252

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Αν παρομοιάζαμε το παρελθόν με μια ξένη χώρα, τότε το μέλλον θα ήταν ένας άλλος γαλαξίας: Μπορούμε να μελετήσουμε το πρώτο, αλλά δεν μπορούμε με κανένα γνωστό τρόπο να προβλέψουμε το δεύτερο. Αυτή η δυσκολία όμως δεν εμπόδισε τους ανθρώπους να κάνουν προβλέψεις, και μάλιστα με βεβαιότητα, σχετικά με το τι θα γίνει αύριο, την επόμενη εβδομάδα, τον επόμενο χρόνο, ή σε χίλια χρόνια. Η πρόβλεψη του μέλλοντος ξεκίνησε με τη θρησκευτική και μαγική πρακτική της μαντείας σε μια εποχή κατά την οποία οι γνώσεις μας για τον κόσμο ήταν τόσο περιορισμένες ώστε κάθε συμβάν –ανθρώπινης ή φυσικής προέλευσης– εκλαμβάνονταν ως προειδοποιητικό σημάδι από μια ανώτερη δύναμη. Ακόμα και σήμερα, με την αλματώδη αύξηση των γνώσεών μας σχετικά με το σύμπαν, δεν φαίνεται να υπάρχει έλλειψη εμπνευσμένων μελλοντολόγων. Η μόνη διαφορά μεταξύ των σύγχρονων οραματιστών και των προκατόχων τους πριν από δύο χιλιετίες είναι ότι αντί να διαβάζουν ρουνικά σύμβολα ή να σφάζουν κατσίκες για να μελετήσουν τα σπλάχνα τους, στηρίζουν τις προβλέψεις τους σε περίπλοκα υπολογιστικά μοντέλα τα οποία, κατά παράξενο τρόπο, όπως δείχνει και η συνεχιζόμενη οικονομική κρίση, δεν αποτελούν καλύτερη επιλογή από τη μελέτη των θέσεων του Ήλιου και της Σελήνης, ή ενός παράξενα σχηματισμένου συκωτιού προβάτου.

Δεν αποτελεί έκπληξη το γεγονός ότι οι θρησκευτικές και χιλιαστικές (ή μιλεναριανιστικές¹) προφητείες υπήρχαν πάντοτε σε ολόκληρη τη χρονική περίοδο που καλύπτουν οι 50 ιστορίες που συμπεριλάβαμε σε αυτό το βιβλίο. Θα ξεκινήσουμε μελετώντας τις προφητικές παραδόσεις πολλών μεγάλων πολιτισμών, όπως η παγανιστική Ρώμη, η μακρά ιστορία της οποίας υποτίθεται ότι είχε προβλεφθεί σε μια μυστηριώδη συλλογή ιερών βιβλίων (σελ. 10-14), και οι Μάγισ της προκολομβιανής Μεσοαμερικής, των οποίων η εμμονή με τη μέτρηση του χρόνου αναβίωσε πρόσφατα με τις προφητείες για το 2012.

Ο χριστιανισμός, από τότε που καθιερώθηκε, αποτελεί μόνιμη πηγή προβλέψεων για τη Δευτέρα Παρουσία. Οι πρώτοι χριστιανοί πίστευαν ότι η Δευτέρα Παρουσία θα συνέβαινε σύντομα μετά την ανάσταση του Χριστού –ή τουλάχιστον κατά τα διάρκεια της ζωής πολλών σύγχρονών του (σελ. 15-20). Ωστόσο, η επιστροφή του Σωτήρα έχει προαγγελθεί τόσες πολλές φορές στις δύο χιλιετίες που μεσολάβησαν από τότε, ώστε οι σχετικοί υπεύθυνοι θα πρέπει να μπήκαν στον πειρασμό να τοποθετήσουν στον Παράδεισο μια περιστρεφόμενη πόρτα. Οι χριστιανοί προφύτες είχαν ιδιαίτερη αδυναμία στους στρογγυλούς αριθμούς: τα έτη 500, 1.000 (σελ. 25-8) και, φυσικά, το 2000 (σελ. 231-5), είχαν προαγγελθεί ως ημερομηνίες για το τέλος του κόσμου, την Αποκάλυψη, το Τελευταίο Σάλπισμα, την Ανάληψη (σελ. 214-20) και τον Αρμαγεδδώνα.

¹ Σ.τ.Μ. Από το λατινικό *millenium* που σημαίνει χίλια χρόνια

Οι προφύτες δεν είχαν πάντοτε χριστιανικές καταβολές· τέτοια παραδείγματα ήταν οι αστρολόγοι Νοστράδαμος (σελ. 41-7) και Γιοχάνες Στέφλερ (σελ. 33-6). Παρομοίως, υπήρξαν προφητείες σύμφωνα με τις οποίες το τέλος του κόσμου δεν θα ερχόταν από θεϊκή παρέμβαση, αλλά από κάποιο φυσικό φαινόμενο, όπως την έλευση μιας νέας εποχής παγετώνων, τη σύγκρουση με έναν περιπλανώμενο πλανήτη, αστεροειδή, ή κομήτη, από κάποια πανδημία (σελ. 241-6), ή από μια καταστροφή ανθρώπινης προέλευσης, όπως την υπερβολική αύξηση του πληθυσμού (σελ. 53-7), έναν πυρηνικό πόλεμο (σελ. 183-7), ή την εξάντληση των φυσικών πόρων (σελ. 164-8).

Ωστόσο, εκτός από το πολυαναμενόμενο και συχνά αργοπορημένο τέλος του κόσμου, δεν υπάρχει τομέας της ανθρώπινης δραστηριότητας –τεχνολογία, οικονομία, πολιτική, κοινωνικές και πολιτιστικές τάσεις, και στρατιωτικά θέματα– στον οποίο να μην έχουν γίνει οι πιο υπερβολικές και παράλογες προβλέψεις. Πολιτικοί ηγέτες και θεωρητικοί, για παράδειγμα, έχουν καυχηθεί ότι οι αυτοκρατορίες τους θα διαρκούσαν 1.000 χρόνια (σελ. 140-4), ότι μέσα σε μία δεκαετία θα ξεπερνούσαν τον υπόλοιπο κόσμο (σελ. 173-7), ή πρέβλεψαν με χαιρεκακία την πτώση των ιδεολογικών τους αντιπάλων (σελ. 130-4)· ένας πόλεμος χαρακτηρίστηκε ταυτόχρονα αδύνατος (σελ. 135-39), αποφευκτέος (σελ. 111-15), και νικηφόρος (φυσικά, από την πλευρά που έχασε –σελ. 145-8)· κάθε τεχνολογική καινοτομία, από τον σιδηρόδρομο (σελ. 62-5) μέχρι τον προσωπικό υπολογιστή (σελ. 204-8) έχει χαρακτηριστεί σαν αποτυχία, πρόσκαιρη μόδα, ή περιττή σπατάλη χρημάτων· από την άλλη, εφευρέσεις όπως η ατομική σκούπα (σελ. 159-63) και τα ρομπότ-υπηρέτες που θα υπήρχαν σε κάθε σπίτι (σελ. 188-93) απέτυχαν παταγωδώς να υλοποιηθούν· τελευταίο, αλλά όχι λιγότερο σημαντικό, ήταν το γεγονός ότι κριτικοί τέχνης και σχολιαστές όχι μόνο αποδοκίμασαν τους πιο επιτυχημένους καλλιτέχνες της γενιάς τους (σελ. 178-82), αλλά απέρριψαν τα πιο επιτυχημένα μέσα της τεχνολογικής εποχής: το ραδιόφωνο (σελ. 84-7), τις κινηματογραφικές ταινίες (σελ. 116-20) και την τηλεόραση (σελ. 149-53).

ΠΡΟΒΛΕΨΗ

Χιλιαστική

Τεχνολογική

Προφητική

Πολιτική

Στρατιωτική

Φυσική καταστροφή

Πολιτιστική

Οικονομική

Εσχατολογική

ΠΡΟΦΗΤΕΙΕΣ: ΤΑ
ΣΙΒΥΛΛΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ**Κύριοι υπεύθυνοι:** Οι σίβυλλες**Η αρχική πρόβλεψη:** Το μέλλον της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας**Τι έγινε στην πραγματικότητα:** Η Δυτική Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία κατέρρευσε απρόσμενα έπειτα από την πολιορκία και λεηλάτηση (αλλά όχι καταστροφή) της Ρώμης από τους βαρβάρους το 410 μ.Χ.

«Η Σίβυλλα, που με στόμα μαινόμενο εκστομίζει λόγια αγέλαστα, αφτιασίδωτα και αμύριστα, διασχίζει με τη φωνή της χιλιάδες χρόνια με τη βοήθεια του θεού.»

Ηράκλειτος ο Εφέσιος [535 π.Χ.-475 π.Χ.],
Ὁ Λόγος καὶ τὸ Ἔν

Οι Έλληνες ήταν γνωστοί στην αρχαιότητα για την πίστη τους στη μαντική τέχνη. Αντίθετα από πολλούς άλλους αρχαίους πολιτισμούς οι οποίοι θεωρούσαν ότι τα φυσικά φαινόμενα ήταν σημάδια για τα μελλούμενα, οι Έλληνες πίστευαν ότι οι θεοί έδιναν σε ορισμένους ανθρώπους το χάρισμα να προφητεύουν. Η πιο διάσημη προφήτισσα της αρχαιότητας ήταν η Πυθία, η ιέρεια του Δελφικού Απόλλωνα, θεού του Ήλιου, η οποία υπό την επήρεια φυσικών αναθυμιάσεων έδινε διφορούμενους χρησμούς σε μορφή δίστιχων. Παρόλο που οι ποιητικές, αλλά μάλλον αόριστες, απαγγελίες της παραπλάνησαν αρκετούς βασιλιάδες και τους οδήγησαν στον θάνατο, αυτό δεν στάθηκε αρκετό για να βλάψει τη φήμη της ή να περιορίσει τα πλήθη των ικετών που συνέρρεαν στους Δελφούς καθ' όλη τη διάρκεια της αρχαιότητας.

Ίσως να φαντάζεστε ότι, σε σύγκριση με τους προληπτικούς Έλληνες, οι ορθολογιστές, πρακτικοί Ρωμαίοι –οι λεγεωνάριοι που προέλασαν νικηφόρα από τον Περσικό Κόλπο μέχρι τη Σκοτία, οι κρατικοί υπάλληλοι που διοικούσαν μια αυτοκρατορία μεγαλύτερη από τη σύγχρονη Ευρωπαϊκή Ένωση, και οι μηχανικοί που κατασκεύαζαν δρόμους και υδραγωγεία– θα ήταν ο λιγότερο εύπιστος λαός του αρχαίου κόσμου. Ωστόσο, παρά την τεράστια επιτυχία τους, η οποία στηρίχτηκε στην προχωρημένη στρατιωτική τεχνολογία τους και στις μηχανολογικές τους γνώσεις, οι Ρωμαίοι δεν είχαν ανοσία στην ανθρώπινη αδυναμία να γνωρίζουν το μέλλον. Για τα καθημερινά τους ερωτήματα συμβουλευόνταν ιερείς οι οποίοι «διάβαζαν» το κοντινό μέλλον στα εντόσθια θυσιασμένων ζώων και στο πέταγμα των πουλιών. Αλλά οι ηγέτες της Ρωμαϊκής Δημοκρατίας και της αυτοκρατορίας της πίστευαν ότι απόλυτη ασφάλεια παρείχε μόνο ο γραπτός οδηγός του μέλλοντος, τα Σιβυλλικά Βιβλία.

Τα Σιβυλλικά Βιβλία δεν ήταν δεμένοι και τυπωμένοι τόμοι όπως αυτοί που διαβάζουμε σήμερα. Το χαρτί και η τυπογραφία θα ανακαλύπτονταν πολλούς αιώνες αργότερα· έτσι, πιστεύεται ότι στην αρχική τους μορφή πιθανότατα να ήταν έμμετροι λόγοι της ελληνόφωνης προφήτισσας Σίβυλλας γραμμένοι επάνω σε φύλλα βελανιδιάς. Το ποια ήταν η Σίβυλλα, από πού ήταν, και αν ήταν περισσότερες από μία, αποτελούσαν όλα αντικείμενα διαφωνίας στην αρχαιότητα.

Σύμφωνα με την παράδοση, τα κείμενα αυτά τα είχε γράψει η Σίβυλλα η Ελλησπόντια της Μικράς Ασίας (σημερινή Τουρκία). Στη συνέχεια, οι προφητείες έφτασαν στα χέρια της Σίβυλλας της Ερυθραίας, κοντά στην αρχαία πόλη της Τροίας, και από εκεί κατέληξαν στη Σίβυλλα της Κύμης στη νότια Ιταλία (η Κύμη ήταν μια ρωμαϊκή πόλη κοντά στη σύγχρονη Νάπολη). Σύμφωνα με τον θρύλο, ο θεός Απόλλων τής είχε χαρίσει χίλια χρόνια

**ΠΑΝΑΚΡΙΒΑ
ΣΥΓΓΡΑΦΙΚΑ
ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ**

ζωής, αλλά επειδή δεν ενέδωσε στις σεξουαλικές του επιθυμίες, απέσυρε το σημαντικότερο δώρο της αιώνιας νεότητας, με αποτέλεσμα να υπομένει το πέρασμα των αιώνων γερνώντας και μικραίνοντας συνεχώς σε μέγεθος. Σύμφωνα με τον ποιητή Οβίδιο (43 π.Χ.-18 μ.Χ.), έγινε τόσο μικρή ώστε την έβαλαν σε ένα πιθάρι μέχρι που τελικά εξαϋλώθηκε και έμεινε μόνο η φωνή της. Στο επικό ποίημα του Βιργίλιου (70-19 π.Χ.) *Αινειάδα* (τέλος του 1ου αιώνα π.Χ.), ο ήρωας Αινείας, ο μυθικός πρόγονος των Ρωμαίων, γλιτώνει από την άλωση της Τροίας από τους Έλληνες και φτάνει με πλοίο στην Ιταλία όπου συναντά τη Σίβυλλα της Κύμης. Εκείνη τον βοηθά να επισκεφτεί τον πατέρα του στον Κάτω Κόσμο, ο οποίος του αποκαλύπτει ότι οι απόγονοί του μια μέρα θα κυβερνήσουν ολόκληρο τον κόσμο. Πρόκειται για την ίδια Σίβυλλα η οποία πολλούς αιώνες αργότερα θα πουλούσε τα Σιβυλλικά Βιβλία στους Ρωμαίους. Πρόσφερε εννέα βιβλία με προφητείες στον έβδομο και τελευταίο βασιλιά της Ρώμης, τον τυραννικό Λεύκιο Ταρκύνιο τον Υπερήφανο (535-496 π.Χ.). Όταν ο Ταρκύνιος αρνήθηκε να αγοράσει τα βιβλία επειδή θεώρησε ότι τα χρήματα που ζητούσε η Σίβυλλα ήταν πολλά, εκείνη έκαψε τρεις τόμους και του πρόσφερε τους υπόλοιπους

στην ίδια τιμή. Ο Ταρκύνιος απέρριψε και τη δεύτερη προσφορά, με αποτέλεσμα η Σίβυλλα να κάψει τρία ακόμα βιβλία. Συνειδητοποιώντας το μέγεθος του λάθους του, συμφώνησε να αγοράσει τα υπόλοιπα τρία βιβλία στην αρχική τιμή. Στη συνέχεια, τα μετέφερε στη Ρώμη όπου τα τοποθέτησε σε ένα πέτρινο θησαυροφυλάκιο σε μια κρύπτη κάτω από τον νέο Ναό του Δία που είχε κατασκευαστεί κατ' εντολή του στον λόφο του Καπιτωλίου.

Ο Ταρκύνιος δεν πρόλαβε να επωφεληθεί αρκετά από το ακριβό απόκτημά του: Λίγα χρόνια μετά την αγορά των βιβλίων, εκθρονίστηκε και εξορίστηκε. Από τότε, μέχρι τη δημιουργία της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας από τον Αύγουστο (63 π.Χ.-14 μ.Χ.), η Ρώμη ήταν μια κατ' όνομα «δημοκρατία» την οποία διοικούσαν δύο ύπατοι που όριζε η μη εκλεγμένη Σύγκλητος. Η φροντίδα των βιβλίων ανατέθηκε σε δέκα, και αργότερα σε δεκαπέντε, ανώτερους υπαλλήλους, τους *φύλακες των σιβύλλειων χρησμών*, οι οποίοι έπρεπε να τα διατηρούν σε ασφαλές και μυστικό μέρος. Το να συμβουλευτεί κανείς τα βιβλία διέφερε από το να ζητήσει χρησμό –για παράδειγμα, από τη Δελφική Σίβυλλα, την Πυθία, η οποία απαντούσε σε συγκεκριμένα ερωτήματα. Πάντως, το ότι η Πυθία απαντούσε σε στίχους και μάλιστα νεφελώδεις δεν είχε καμία σημασία, καθώς τουλάχιστον ταίριαζαν με τις ερωτήσεις.

ΧΡΗΣΜΟΙ

Η Σίβυλλα της Κύμης ήταν μία από τις πολλές προφητίσες που μετέφεραν θείκα μηνύματα στους θνητούς. Στην εικόνα βλέπουμε την Ελληνίδα Σίβυλλα των Δελφών

Από την άλλη, τα Σιβυλλικά Βιβλία είχαν γραφτεί αιώνες νωρίτερα, πιθανότατα στην Εγγύς Ανατολή, και οι ελληνικοί στίχοι τους δεν ήταν ταξινομημένοι χρονολογικά. Όπως και με τις πολύ μεταγενέστερες προβλέψεις του Νοστράδαμου (δείτε σελ. 41-47), οι προφητείες προσαρμόζονταν στην τρέχουσα κατάσταση. Έτσι, όταν η Ρώμη απειλήθηκε από μια επιδημία πανώλης, οι *φύλακες των σιβύλλειων χρησμών* έψαξαν στις προφητείες για να βρουν εκείνη που ταίριαζε καλύτερα στο συμβάν, ερμήνευσαν τους στίχους και στη συνέχεια ανακοίνωσαν τι έπρεπε να γίνει ώστε να αποτραπεί ο κίνδυνος. Οι *φύλακες*, όπως και πολλοί άλλοι ερμηνευτές προφητειών της ιστορίας, ποτέ δεν κοινοποιούσαν τις αρχικές προφητείες· έτσι, είναι προφανές ότι αυτά που πρότειναν μπορούσαν να ερμηνευτούν ποικιλοτρόπως. Στις περισσότερες καταγεγραμμένες περιπτώσεις, τα Βιβλία πρότειναν την καθιέρωση θρησκευτικών εορτών ή την αναγνώριση ξένων θεοτήτων από τη Ρώμη ώστε να αποτραπούν λοιμοί ή άλλες καταστροφές που προμήνυαν κομήτες, σεισμοί και άλλοι κακοί οιωνοί.

Σε άλλες, πιο σπάνιες περιπτώσεις, αναζητούσαν συμβουλές για πολιτικούς και στρατιωτικούς σκοπούς. Όταν ο στρατός του Καρχηδόνιου στρατηγού Αννίβα (248-183 π.Χ.) απειλήσε την ίδια τη Ρώμη, η Σύγκλητος διέταξε τους *φύλακες* να συμβουλευτούν τα Βιβλία. Εκείνοι πρότειναν να θάψουν ζωντανούς στη αγορά δύο Έλληνες και δύο Γαλάτες. Παρά το γεγονός ότι ο Αννίβας κατατρόπωσε τις λεγεώνες στη μάχη των Κανών (216 π.Χ.), δεν κατάφερε να κατακτήσει τη Ρώμη. Αυτό βέβαια δεν οφειλόταν σε θεϊκή παρέμβαση, αλλά στο ότι δεν διέθετε αρκετό στρατό και τις απαραίτητες προμήθειες για να καταλάβει την πόλη, καθώς και στο ότι η Καρχηδόνα δεν ανταποκρίθηκε στις εκκλήσεις του για ενισχύσεις.

Γύρω στο 83 π.Χ., τα αρχικά Σιβυλλικά Βιβλία καταστράφηκαν σε μια πυρκαγιά που ξέσπασε στον Ναό του Καπιτώλιου Δία. Για να τα αντικαταστήσει, η Σύγκλητος έστειλε αντιπροσώπους να συλλέξουν παρόμοιες προφητείες που υπήρχαν σε ναούς και άλλους ιερούς τόπους σε ολόκληρη την αυτοκρατορία και να τις φέρουν στη Ρώμη. Οι προφητείες αυτές τοποθετήθηκαν στον νέο ναό του Δία υπό την επίβλεψη πάλι των *φυλάκων των σιβύλλειων χρησμών*. Το 12 π.Χ., κατά τη διάρκεια της βασιλείας του Αυγούστου, τα Βιβλία μελετήθηκαν, διορθώθηκαν, αντιγράφηκαν και στη συνέχεια μεταφέρθηκαν σε νέο χώρο φύλαξης, σε ένα επίχρυσο θησαυροφυλάκιο στον Ναό του Πατρώου Απόλλωνα στον Παλατίνο λόφο, όπου παρέμειναν ανέπαφα και ασφαλή μέχρι και τη χριστιανική εποχή.

**ΠΡΟΤΕΙΝΑΝ ΝΑ
ΘΑΨΟΥΝ ΖΩΝΤΑΝΟΥΣ
ΣΤΗΝ ΑΓΟΡΑ ΔΥΟ
ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΔΥΟ
ΓΑΛΑΤΕΣ.**

Έχει καταγραφεί ότι ο τελευταίος αυτοκράτορας που συμβουλευτήκε τα Βιβλία ήταν ο Ιουλιανός (331-363 μ.Χ.), ο οποίος λεγόταν και «Αποστάτης» επειδή είχε επιχειρήσει να επαναφέρει τον παγανισμό στην εκχριστιανισμένη πλέον Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία. Είχε διατάξει να τα συμβουλευτούν όταν ετοιμαζόταν να εισβάλει στην Αυτοκρατορία της Περσίας (το σημερινό Ιράν). Σύμφωνα με τα Βιβλία, το κατάλληλο έτος για να περάσει τα σύνορα ήταν το 363 μ.Χ. Όπως και ο δελφικός χρησμός που αιώνες νωρίτερα είχε οδηγήσει με μια παρόμοια αισιόδοξη πρόβλεψη τον βασιλιά Κροίσο της Λυδίας (595-547 π.Χ.) στον θάνατο στην Περσία, έτσι και τα Σιβυλλικά Βιβλία δεν διευκρίνιζαν ποιοι θα ωφελούνταν όταν οι Ρωμαίοι θα εισέβαλλαν στην περσική επικράτεια. Σε αυτή την περίπτωση, ήταν οι Πέρσες: Οι Ρωμαίοι νικήθηκαν και κατά την υποχώρηση ο αυτοκράτορας τραυματίστηκε θανάσιμα. Μετά τον θάνατο του Ιουλιανού, αποκαταστάθηκε ο χριστιανισμός, και ο παγανισμός άρχισε να διώκεται ολοένα και περισσότερο, μέχρι που τελικά απαγορεύτηκε επί βασιλείας του αυτοκράτορα Μεγάλου Θεοδοσίου (347-395 μ.Χ.).

Τα βιβλία επιβίωσαν μέχρι την εποχή του Μεγάλου Θεοδοσίου και γλίτωσαν από τις καταστροφές που προκάλεσαν σε πολλούς παγανιστικούς ναούς οι φανατικοί χριστιανοί, αλλά μόνο για έξι ακόμα χρόνια. Το 405 μ.Χ., ο στρατιωτικός μάγιστρος (διοικητής) της Δυτικής Αυτοκρατορίας και εκπρόσωπος του αυτοκράτορα, ο κατά το ήμισυ βάρβαρος Στίλικο (359-408 μ.Χ.), διέταξε να καούν δημόσια. Αν και ήταν χριστιανός, τα κίνητρά του ήταν περισσότερο πολιτικά παρά θρησκευτικά. Την εποχή εκείνη απειλούσε τη Ρώμη ένας βαρβαρικός στρατός και πιστεύεται ότι οι Ρωμαίοι αντίπαλοι του Στίλικο χρησιμοποιούσαν τα Βιβλία εναντίον του. Τα Σιβυλλικά Βιβλία καταστράφηκαν, αλλά προς το τέλος της αρχαιότητας και κατά τη διάρκεια του Μεσαίωνα υπήρχαν συχνές αναφορές σε μια άλλη συλλογή βιβλίων, τους Σιβυλλικούς Χρησμούς, που υποτίθεται ότι προέβλεπαν τον ερχομό του Ιησού Χριστού. Ωστόσο, οι Χρησμοί γράφτηκαν πολύ μετά τα Βιβλία, πιθανόν από Εβραίους και χριστιανούς στην Αλεξάνδρεια της Αιγύπτου, και δεν είχαν σχέση με τα αρχικά Σιβυλλικά Βιβλία, των οποίων τα μυστικά χάθηκαν για πάντα στις φλόγες.

Η «ΠΡΩΤΗ» ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΑΡΟΥΣΙΑ: ΟΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΕΣ ΜΑΡΚΟΣ, ΜΑΤΘΑΙΟΣ, ΛΟΥΚΑΣ ΚΑΙ Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΠΑΥΛΟΣ

ΠΡΟΒΛΕΨΗ

Χιλιαστική

Τεχνολογική

Προφητεία

Πολιτική

Στρατιωτική

Φυσική καταστροφή

Πολιτιστική

Οικονομική

Εσχατολογική

Κύριοι υπεύθυνοι: Οι ευαγγελιστές Ματθαίος, Μάρκος, Λουκάς και ο απόστολος Παύλος

Η αρχική πρόβλεψη: Η Δευτέρα Παρουσία του Ιησού ως Βασιλιά της Δόξας και η έναρξη μιας χιλιετίας ειρήνης και ευημερίας

Τι έγινε στην πραγματικότητα: Τίποτα

«Και έλεγε προς αυτούς. Αληθώς, σας λέγω ότι είναι τινές των εδώ ισταμένων, οτίτινες δεν θέλουσι γευθή θάνατον, εωσού ίδωσι την βασιλείαν του Θεού ελθούσαν μετά δυνάμεως.»

Κατά Μάρκον 9:1, *Βίβλος*, Έκδοση του βασιλιά Ιακώβ

Αφού επισκεφτήκαμε την παγανιστική Ρώμη, θα δούμε την πρώτη από ένα πλήθος προβλέψεων σχετικά με την επιστροφή του Χριστού στη Γη, που σηματοδοτούσαν το τέλος του χρόνου και την εδραίωση της Βασιλείας των Ουρανών στη Γη. Πιο συγκεκριμένα, θα εξετάσουμε τις προβλέψεις που εμφανίζονται στα Κατά Μάρκο (68 μ.Χ.), Κατά Ματθαίο (1ος αιώνας μ.Χ.) και Κατά Λουκά (84 μ.Χ.) Ευαγγέλια, τα οποία γράφτηκαν μετά τον θάνατο του Χριστού, καθώς και στα κείμενα του Παύλου της Ταρσού (5 π.Χ.-67 μ.Χ.), ο οποίος αν και έζησε την εποχή του Χριστού, δεν τον συνάντησε ποτέ, παρόλο που ισχυρίστηκε ότι τον είδε στο περίφημο ταξίδι του προς τη Δαμασκό. Στην προηγούμενη σελίδα περιγράψαμε αυτή την πρόβλεψη ως προφητική και χιλιαστική, και ίσως είναι η κατάλληλη στιγμή να διαφοροποιήσουμε αυτά τα δύο είδη προβλέψεων τα οποία θα συναντήσουμε πολλές φορές.

ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ

Οι προφητείες σχετικά με την επικείμενη επάνοδο του Ιησού υπάρχουν στα Ευαγγέλια και στα κείμενα του Παύλου της Ταρσού.

Προφητεία είναι η πρόβλεψη του μέλλοντος –οποιοδήποτε μέλλοντος– αλλά η *χιλιαστική* ή *μιλεναριανιστική* πρόβλεψη περιορίζει το μέλλον καθώς προλέγει την ανατροπή της κοινωνικής τάξης και την αντικατάστασή της με κάτι ασύγκριτα καλύτερο. Σε αυτό το σημείο θα περιπλέξουμε λίγο το ζήτημα προσθέτοντας τον θρησκευτικό όρο χιλιασμός, ή μιλενιαλισμός, ο οποίος προέρχεται από τους στίχους 1-6 του Κεφαλαίου 20 του Βιβλίου της Αποκάλυψης, το οποίο προβλέπει τη Χιλιετία, δηλαδή τη χιλιετή βασιλεία του Χριστού στη Γη (για περισσότερα σχετικά με τον χιλιασμό, δείτε σελ. 66-70).

Τα Σιβυλλικά Βιβλία (δείτε την προηγούμενη ιστορία) είναι προφητικά επειδή προέλεγαν το μέλλον της Ρώμης, αλλά δεν ήταν μιλεναριανιστικά, επειδή στην παγανιστική θρησκεία των Ρωμαίων δεν υπήρχαν έννοιες όπως το τέλος του χρόνου και, πολύ περισσότερο, η Ημέρα της Κρίσης. Παρά τους κλυδωνισμούς

που έπλητταν κατά περιόδους την αυτοκρατορία τους, οι Ρωμαίοι ένοιωθαν σίγουροι για την υπεροχή τους έναντι των βαρβάρων (δηλαδή, όλων των υπολοίπων) και πίστευαν ότι τίποτα δεν ήταν καλύτερο από το να είναι κανείς Ρωμαίος πολίτης. Αντίθετα, ο μιλεναριανισμός είναι μια φιλοσοφία που γοητεύει τους καταπιεσμένους (τις καταδυναστευόμενες μάζες ή τις μειονότητες) οι οποίοι ελπίζουν διακαώς ότι το μέλλον θα είναι καλύτερο από το παρόν αλλά δεν έχουν ούτε τους πόρους ούτε τη δύναμη να το κάνουν πραγματικότητα με συνηθισμένα πολιτικά, οικονομικά ή στρατιωτικά μέσα. Τους τρεις πρώτους αιώνες της ύπαρξής της, η Χριστιανική εκκλησία είχε ανάγκη την υπόσχεση για έναν καλύτερο κόσμο, καθώς οι ρωμαϊκές αρχές τη δίωκαν με αυξανόμενη ένταση. Στη χριστιανική εσχατολογία (η οποία ασχολείται με τα τέσσερα έσχατα: τον θάνατο, την κρίση, τον πα-

ράδεισο και την κόλαση), η μιλεναριανιστική προφητεία αναφέρεται στη Δευτέρα Παρουσία του Ιησού Χριστού και σε όλα τα επακόλουθα συμβά-ντα. Για τυχόν εξωγήινους ή κάποιους αναγνώστες που ήταν αφηρημένοι τα τελευταία δύο χιλιάδες χρόνια (και δεν έχουν δει την ταινία των Μόντι Πάιθον, *Ένας προφήτης, μα τι προφήτης*), ο Ιησούς της Ναζαρέτ (5 π.Χ.-30 μ.Χ.), γνωστός και ως Ιησούς Χριστός, ήταν ο ιδρυτής μιας θρησκευτικής ομάδας που αποσχίστηκε από τον ιουδαϊσμό και έδρασε στην Ιουδαία και τη Γαλιλαία (το σημερινό Ισραήλ) οι οποίες τότε ήταν επαρχίες της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας. Τα μηνύματα του Ιησού για παγκόσμια ειρήνη, αγάπη και αδελφoσύνη, και η προτροπή του «να συμπεριφερόμαστε στους άλλους όπως θέλουμε να συμπεριφέρονται αυτοί προς εμάς», είχαν επαναστατικό χαρακτήρα και άσκησαν μεγάλη επιρροή· όμως, τα μηνύματα αυτά ήταν και μιλεναριανιστικά, καθώς οι αποδέκτες των κηρυγμάτων του ήταν άνθρωποι που καταπιézονταν τόσο από τους ιερείς και ευγενείς τους, όσο και από τους Ρωμαίους κατακτητές.

Κατά τη διάρκεια της ζωής του στη Γη, ο Χριστός ανακοίνωσε ότι ήταν ο Γιος του Θεού και ο αναμενόμενος μεσσίας ο οποίος, σύμφωνα με την ιου-δαϊκή παράδοση, θα γινόταν ο ευλογημένος βασιλιάς του Ισραήλ και προ-άγγελος μιας μεσσιανικής εποχής απόλυτης ειρήνης και ευημερίας. Αυτό δυσαρέστησε έντονα το ιουδαϊκό θρησκευτικό κατεστημένο, το οποίο προσχεδίασε τη σύλληψη και την εκτέλεση του Ιησού από τους Ρωμαίους. Το τι πιστεύετε ότι συνέβη τρεις μέρες μετά τον θάνατο του Ιησού εξαρ-τάται από τα θρησκευτικά σας πιστεύω –αν βέβαια έχετε. Για τους άθεους, ο Ιησούς πέθανε και το σώμα του το έκλεψαν και το έθαψαν οι μαθητές του· για τους χριστιανούς, αναστήθηκε από τον τάφο και αναλήφθηκε στον ουρανό.

Αν και τα καθιερωμένα δόγματα, όπως η Επισκοπική Εκκλησία και η Καθο-λική Εκκλησία, αποδέχονται την προφητική φύση του χριστιανισμού (δη-λαδή ότι υπάρχουν αποσπάσματα στην Παλαιά Διαθήκη που προβλέπουν την έλευση του Χριστού), δεν έχουν μιλεναριανιστικό χαρακτήρα. Δεν ανα-μένουν, ούτε ελπίζουν ένθερμα, ότι πρόκειται σύντομα να έρθει το Τέλος του Κόσμου για να ακολουθήσει μια χιλιετία όπου όλοι θα περνάμε ζωή και κότα. Ας το παραδεχτούμε, όταν κάποιος διαθέτει περιουσία δισεκατομμυ-ρίων σε επενδύσεις και ακίνητα, έχει τεράστια συμφέροντα. Αλλά τι ήταν αυτό που προσδοκούσαν οι πρώτοι χριστιανοί –πολύ πριν την εγκαθίδρυση των οργανωμένων εκκλησιών;

Ό,τι γνωρίζουμε σχετικά με τη ζωή του Χριστού στη Γη αναφέρεται στην Καινή Διαθήκη και σε πολλές περικοπές των Κατά Μάρκο, Ματθαίο και Λουκά Ευαγγελίων. Επίσης στις επιστολές του αποστόλου Παύλου, αναφέ-

ρεται ότι οι πρώτοι οπαδοί του πίστευαν ότι το τέλος του κόσμου και η επάνοδος του Χριστού ήταν κοντά. Στο Κατά Μάρκο 8:38 με 9:1 διαβάζουμε:

Διότι όστις επαισχυνθή δι' εμέ και τους λόγους μου, διά τούτον ο Υιός του ανθρώπου θέλει επαισχυνθή, όταν έλθη εν τη δόξη αυτού και του Πατρός και των αγίων αγγέλων. Και έλεγε προς αυτούς· αληθώς, σας λέγω ότι είναι τινές των εδώ ισταμένων, οίτινες δεν θέλουνσι γευθή θάνατον, εωσού ιδωσι την βασιλείαν του Θεού ελθούσαν μετά δυνάμεως.

Αυτό επαναλαμβάνεται σχεδόν κατά λέξη στο Κατά Μάρκο 16:28: «Αληθώς σας λέγω, είναι τινές των εδώ ισταμένων, οίτινες δεν θέλουνσι γευθή θάνατον, εωσού ιδωσι τον Υιόν του ανθρώπου ερχόμενον εν τη βασιλεία αυτού.» Και πάλι στο Κατά Λουκά 9:27: «Λέγω δε προς εσάς αληθώς, είναι τινές των εδώ ισταμένων, οίτινες δεν θέλουνσι γευθή θάνατον, εωσού ιδωσι την βασιλείαν του Θεού.» Ο Χριστός φαίνεται να λέει ότι οι άνθρωποι που ακούν τα λόγια του θα ζήσουν για να δουν την επιστροφή του και την έλευση της βασιλείας του Θεού στη Γη. Λαμβάνοντας υπόψη ότι η μέση διάρκεια ζωής στην αρχαία Παλαιστίνη ήταν 30-40 χρόνια, ο Χριστός προέβλεψε ότι η Δευτέρα Παρουσία του θα γινόταν στις αρχές της δεκαετίας του 70 μ.Χ. ή νωρίτερα.

**ΛΑΜΒΑΝΟΝΤΑΣ ΥΠΟΨΗ
ΟΤΙ Η ΜΕΣΗ ΔΙΑΡΚΕΙΑ
ΖΩΗΣ ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ
ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ ΗΤΑΝ
30-40 ΧΡΟΝΙΑ, Ο
ΧΡΙΣΤΟΣ ΠΡΟΒΛΕΨΕ ΟΤΙ
Η ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΑΡΟΥΣΙΑ
ΤΟΥ ΘΑ ΓΙΝΟΤΑΝ ΣΤΙΣ
ΑΡΧΕΣ ΤΗΣ ΔΕΚΑΕΤΙΑΣ
ΤΟΥ 70 Μ.Χ. Η
ΝΩΡΙΤΕΡΑ.**

Στα Κατά Ματθαίο 24 και Κατά Μάρκο 16, ο Χριστός προβλέπει την καταστροφή της Ιερουσαλήμ και του Ναού της –κάτι που έγινε το 70 μ.Χ. έπειτα από μια εβραϊκή επανάσταση– και συνεχίζει λέγοντας ότι αυτό το γεγονός θα είναι προάγγελος της καταστροφής της Γης κατά την οποία θα συμβούν πόλεμοι και λιμοί, θα εμφανιστούν ψευδοπροφήτες, θα σκοτεινιάσει ο Ήλιος και η Σελήνη, και θα πέσουν τα άστρα στη Γη (Κατά Ματθαίο 24:4-24 και Κατά Μάρκο 13:6-25). Ολοκληρώνει αυτή την προφητεία στο Κατά Ματθαίο (24:34): «Αληθώς σας λέγω, δεν θέλει παρέλθει η γενεά αυτή, εωσού γείνωσι πάντα ταύτα.» Και στο Κατά Μάρκο (13:29-30): «Ούτω και σεις, όταν ιδήτε ταύτα γινόμενα, εξεύρετε ότι πλησίον είναι επί τας θύρας. Αληθώς σας λέγω ότι δεν θέλει παρέλθει η γενεά αυτή, εωσού γείνωσι πάντα ταύτα.» Και πάλι, με το «γενεά αυτή» υποδηλώνει ότι το τέλος του κόσμου είναι κάτι που θα συμβεί τα επόμενα χρόνια. Αλλά και ο απόστολος Παύλος περιμένει την έλευση του Χριστού. Στην Α' Επιστολή του 4:16-17 προς Θεσσαλονικείς, γράφει:

Επειδή αυτός ο Κύριος θέλει καταβή απ' ουρανού με κέλευσμα, με φωνήν αρχαγγέλου και με σάλπιγγα Θεού, και οι αποθανόντες εν Χριστώ θέλουνσιν αναστηθή πρώτον, έπειτα ημείς οι ζώντες όσοι απομένομεν θέλομεν αρπαχθή μετ' αυτών εν νεφέλαις εις απάντησιν του Κυρίου εις τον αέρα, και ούτω θέλομεν είσθαι πάντοτε μετά του Κυρίου.

Αυτή η περικοπή του αποστόλου Παύλου αποτέλεσε αφορμή για διάφορες ερμηνείες σχετικά με το τι θα συμβεί στο τέλος του χρόνου, οπότε οι πιστοί που θα έχουν μείνει ζωντανοί «θα αναληφθούν στα σύννεφα για να συναντήσουν τον Δημιουργό», υποδηλώνοντας κάποια θείκη αερομεταφορά ή, όπως έχουν προτείνει μερικοί, την επίσκεψη ΑΤΙΑ –περισσότερα γι' αυτό όμως θα πούμε αργότερα (δείτε το Κεφάλαιο Οι Χαλ Λίντσεϊ, Έντγκαρ Γουάισεναντ και το τέλος του κόσμου, σελ. 214-20). Σε αυτό το κεφάλαιο ενδιαφερόμαστε για τις προβλέψεις που γίνονται στην Καινή Διαθήκη και τη χρονική περίοδο στην οποία αναφέρονται.

Όπως φαίνεται, οι τρεις ευαγγελιστές και ο απόστολος Παύλος ήταν γνήσιοι μιλεναριανιστές, καθώς προσδοκούσαν ότι ο Χριστός θα επέστρεφε στη Γη κατά τη διάρκεια της ζωής τους. Το γεγονός ότι κάτι τέτοιο δεν συνέβη απαιτεί κάποιο σχόλιο ή μια εξήγηση. Μια πρώτη εξήγηση είναι ότι επειδή τα κείμενα της Καινής Διαθήκης γράφτηκαν πολλά χρόνια μετά τον θάνατο του Χριστού, τα λόγια του παραποιήθηκαν ή παρερμηνεύτηκαν. Για τους χριστιανούς, και ιδιαίτερα τους δογματικούς, οι οποίοι πιστεύουν ότι η Βίβλος είναι ο λόγος του Κυρίου και επομένως δεν μπορεί να σφάλει, αυτή η εξήγηση είναι εξαιρετικά προβληματική. Λιγότερο ακριβείς ερμηνευτές της Αγίας Γραφής έχουν πει ότι στην πραγματικότητα ο Χριστός προφήτεψε απλώς την καταστροφή της Ιερουσαλήμ από τον αυτοκράτορα Τίτο (39-81 μ.Χ.) το 70 μ.Χ. ή ότι τα σχόλιά του έπρεπε να ερμηνευτούν ως αποκαλύψεις γι' αυτά που πρόκειται να συμβούν σε ένα απροσδιόριστο χρονικά μέλλον.

Ωστόσο, η χριστιανοσύνη ξεπέρασε αυτές τις αρχικές μιλεναριανιστικές τάσεις και, καθώς η εκκλησία αποκτούσε μεγαλύτερη ισχύ και επιρροή μετά τον 4ο αιώνα μ.Χ., η υπόσχεση της άμεσης χιλιετούς ειρήνης και ευημερίας για τους εκλεκτούς μετατράπηκε σταδιακά στην υπόσχεση μιας αργοπορημένης μεταθανάτιας ανταμοιβής στη Βασιλεία των Ουρανών την οποία θα χορηγούσε στους πιστούς ο αναστημένος Χριστός –όχι ακριβώς αύριο, αλλά σίγουρα κάποια στιγμή στο μακρινό μέλλον. Μετά την τελευταία γενιά της εποχής του Χριστού, η πρώτη προφητεία για τη Δευτέρα Παρουσία ξεχάστηκε. Αλλά όπως θα δούμε αργότερα, δεν ήταν η τελευταία.

ΠΡΟΒΛΕΨΗ

Χιλιαστική

Τεχνολογική

Προφητεία

Πολιτική

Στρατιωτική

Φυσική καταστροφή

Πολιτιστική

Οικονομική

Εσχατολογική

ΟΙ ΚΟΣΜΙΚΟΙ ΚΥΚΛΟΙ ΤΩΝ ΜΑΓΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟ 2012

Κύριοι υπεύθυνοι: Οι αστρονόμοι-ιερείς των Μάγιας και οι σύγχρονοι ερμηνευτές τους

Η αρχική πρόβλεψη: Το τέλος του κόσμου στις 21 ή 23 Δεκεμβρίου του 2012

Τι έγινε στην πραγματικότητα: Θα δούμε...

«Σύμφωνα με την προφητεία των Μάγιας, το σύμπαν ακολουθεί μια σειρά από κοσμικούς κύκλους τους οποίους οι Μάγιας ονόμαζαν "Ήλιους". Στο τέλος κάθε Ήλιου συμβαίνουν κατακλυσμιαία φαινόμενα, ο πολιτισμός αφανίζεται και το ανθρώπινο είδος εξελίσσεται πάλι από την αρχή. Οι Μάγιας πίστευαν –και πιστεύουν ακόμα– ότι μέχρι σήμερα έχουν υπάρξει τέσσερις Ήλιοι. Τώρα διανύουμε την περίοδο του πέμπτου Ήλιου, ο οποίος άρχισε το 3114 π.Χ. Ο πέμπτος κύκλος πρόκειται να τελειώσει το 2012. Για την ακρίβεια, στις 23 Δεκεμβρίου αυτού του έτους.»

**Ρόλαντ Μπόνιγουιτς [Ronald Bonewitz], *Maya Prophecy*
(Η προφητεία των Μάγιας), 2008**

Η τρίτη ιστορία θα μας μεταφέρει μακριά από τον Παλαιό Κόσμο, στην πρώτη από τις πολλές επισκέψεις που θα κάνουμε στον Νέο Κόσμο, σε έναν πολιτισμό του οποίου η εμμονή με την παρατεταμένη μέτρηση του χρόνου χρησιμοποιήθηκε πρόσφατα για να υπολογιστεί η ημερομηνία για το τέλος του κόσμου: πρόκειται για την Παρασκευή της 21ης Δεκεμβρίου ή την Κυριακή της 23ης Δεκεμβρίου του 2012. Φυσικά, είναι λίγο νωρίς για να χαρακτηρίσουμε αυτή την πρόβλεψη ως μία από τις χειρότερες της ιστορίας, αλλά, πριν αναβάλετε τις χριστουγεννιάτικες διακοπές σας για το 2012, ας εξετάσουμε την προέλευση και την εγκυρότητά της. Αυτή η ημερομηνία για το τέλος του κόσμου προβλέφθηκε πριν από πάνω από μία χιλιετία από τον μεσοαμερικανικό πολιτισμό των Μάγιας, ο οποίος άκμασε στο Γιουκατάν –εκεί που σήμερα βρίσκονται το Μεξικό, η Γουατεμάλα, το Μπελίζ¹ και η Ονδούρα– από τα μέσα του 3ου αιώνα μέχρι τις αρχές του 10ου αιώνα μ.Χ.

Οι Μάγιας ανέπτυξαν διάφορους περίπλοκους τρόπους για να μετρούν τον χρόνο. Χρησιμοποιούσαν δύο ημερολόγια: το Χάαμπ, ένα ηλιακό ημερολόγιο το οποίο περιλάμβανε 18 μήνες των 20 ημερών και 5 επιπλέον ημέρες, με συνολικά 365 ημέρες όπως το δικό μας ηλιακό ημερολόγιο· και το Τζόλκιν, ένα τελετουργικό ημερολόγιο που περιλάμβανε 20 περιόδους των 13 ημερών, με συνολικά 260 ημέρες. Αν χρησιμοποιήσουμε ταυτόχρονα τα δύο ημερολόγια, ξεκινώντας από την ίδια ημερομηνία, θα πρέπει να περάσουν 52 Χάαμπ, ή ηλιακά χρόνια, για να επαναληφθεί ο ίδιος συνδυασμός ημερών. Οι Μάγιας χρησιμοποιούν ακόμα αυτόν τον κύκλο των 52 ετών, όπως εμείς τη ζωδιακή αστρολογία, για να προλέγουν αστρονομικά φαινόμενα, να προγραμματίζουν θρησκευτικές γιορτές και να προβλέπουν τον χαρακτήρα των νεογέννητων παιδιών.

Για να υπολογίζουν ημερομηνίες εκτός του ημερολογιακού κύκλου, οι Μάγιας χρησιμοποιούσαν τον Μεγάλο Κύκλο, ο οποίος είχε ως βασική μονάδα μέτρησης την ηλιακή ημέρα ή Κιν. Αρχίζοντας τη μέτρηση από την ημερομηνία δημιουργίας του σημερινού σύμπαντος, ή «Ηλιου», η οποία κάποι-οι θεωρούν ότι αντιστοιχεί στην 8η Σεπτεμβρίου του 3114 π.Χ., οι Μάγιας διαιρούσαν τον Μεγάλο Κύκλο σε Γουάιναλ = 20 Κιν· Τουν = 18 Γουάιναλ ή Χάαμπ (360 ημέρες)· Κατούν = 20 Τουν (7.200 ημέρες)· και Μπακτούν = 20 Κατούν (144.000 ημέρες ή κάτι περισσότερο από 394 χρόνια). Επειδή ο αριθμός 13 κατείχε ιδιαίτερη θέση στην κοσμολογία των Μάγιας, θα μπορούσε κάποιος να πει ότι το 13ο Μπακτούν είναι εξαιρετικά σημαντικό. Καθώς ο προηγούμενος ηλιακός κύκλος ολοκληρώθηκε την τελευταία ημέρα του προηγούμενου 13ου Μπακτούν, αρκετοί ερευνητές του πολιτισμού των

¹ Σ.τ.Μ. Πρώην Βρετανική Ονδούρα.

«Μάντις δ' άριστος όστις εικάζει καλώς.»

Ευριπίδης

Το βιβλίο *Οι χειρότερες προβλέψεις της Ιστορίας* ανασηκώνει τα πέπλα της Ιστορίας για να αποκαλύψει την ευπιστία και την ανοησία που έχει επιδείξει το ανθρώπινο γένος στις προφητείες. Σε κάθε πτυχή της ανθρώπινης ζωής – θρησκεία, πολιτική, επιστήμη, οικονομία, πολιτισμός, πόλεμος – ο ερευνητής της Ιστορίας μπορεί να ανακαλύψει τις πιο απίθανες και ανακριβείς προβλέψεις.

Τα κεφάλαια του βιβλίου είναι οργανωμένα χρονολογικά, από την αρχαιότητα μέχρι σήμερα, και περιλαμβάνουν θέματα όπως:

- **Νοστράδαμος:** Ο λογοκλόπος προφήτης
Οι υποτιθέμενες προφητείες του διάσημου γιατρού, φαρμακοποιού, μετεωρολόγου, πνευματιστή και αστρολόγου Μιχαήλ Νοστράδαμου – που, όμως, δεν ήταν δικές του.
- **Οι επιταγές της Ιστορίας:** Καρλ Μαρξ
Η πρόβλεψη για την πτώση του καπιταλισμού και τον θρίαμβο του κομμουνισμού που επαληθεύτηκε... αντιστρόφως.
- **Ο Άλμπερτ Αϊνστάιν και η διάσπαση του ατόμου**
Η πρόβλεψη του Αϊνστάιν ότι «η αξιοποίηση της ενέργειας του ατόμου για ειρηνικούς και πολεμικούς σκοπούς δεν είναι εφικτή».
- **Οι Μπιτλς δεν έχουν κανένα μέλλον**
Η περίφημη πρόγνωση του Ντικ Ρόου, μουσικού παραγωγού της μεγάλης δισκογραφικής εταιρείας Decca Records για το μέλλον της παρέας του Λένον και του Μακάρτνεϊ.
- **Οι άχρηστοι προσωπικοί υπολογιστές**
Η εκτίμηση του Κένεθ Όλσεν, Προέδρου της Digital Equipment Corporation, ότι οι προσωπικοί υπολογιστές (PC) δεν πρόκειται ποτέ να έχουν εμπορική επιτυχία.
- **Πέρα από το ουράνιο τόξο:** Γκόρντον Μπράουν
Η δήλωση του πρώην Βρετανού πρωθυπουργού Γκόρντον Μπράουν το 2007, σύμφωνα με την οποία οι κύκλοι ανάπτυξης και ύφεσης της οικονομίας ήταν πλέον παρελθόν.

Σε αυτό το εξ ολοκλήρου έγχρωμο και πλούσια εικονογραφημένο βιβλίο, οι φωτογραφίες και οι χάρτες ζωντανεύουν τα κεφάλαια και επιτρέπουν στον αναγνώστη να γνωρίσει τους ανθρώπους που ευθύνονται για μερικές από τις χειρότερες προβλέψεις της ανθρώπινης ιστορίας.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ

Διοικητικό 4, Σταθμός Λαρίσης, 10440 ΑΘΗΝΑ, Τηλ. 210-5237635
info@klidarithmos.gr www.klidarithmos.gr
www.facebook.com/klidarithmos.gr

ISBN 978-960-461-478-3

9 789604 614783